

РЕШЕНИЕ

№ 17781

гр. София, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 39 СЪСТАВ, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ

при участието на секретаря РУЖА Й. АЛЕКСАНДРОВА
като разгледа докладваното от ПЛАМЕН Г. ГЕНЕВ Гражданско дело № 20221110167317 по описа за 2022 година

Производство е образувано по искова молба, подадена от Ю. А. Г., с която е предявила срещу Фирма отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК за признаване за установено спрямо ответника, че ищецът не му дължат сумата от 373.11 лв., представляваща главница по сключен договор за заем, сумата от 71.89 лв., представляваща договорна лихва за периода 18.06.2010 г. – 20.08.2010 г., сумата от 65.78 лв., представляваща мораторна лихва за периода 09.07.2010 г.-28.03.2012 г., както и сумата от 125 лв. - присъдени разноси, за които суми е издаден изпълнителен лист от 10.08.2012 г. по ч.гр.д. № 20139/2012г. по описа на СРС, 38 състав, поради погасяването им по давност.

Ищецът твърди, че срещу него е издаден изпълнителен лист от 10.08.2012г. по ч.гр.д. № 20139/2012г. по описа на СРС, 38 състав, въз основа на който е образувано изпълнително дело № *****по описа на ЧСИ С.Я.. Поддържа, че за вземанията е изтекла погасителната давност, тъй като не са извършвани изпълнителни действия в период надвишаващ 5 години, като датата на последното валидно действие е 07.11.2015г., когато е наложен запор. Сочи, че молбите на вискателя за предприемане на принудителни действия срещу длъжника не прекъсват давността. Моли съда да уважи иска. Претендира разноси. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа исковата молба и претендира разноси, за което представя списък по чл. 80 от ГПК.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявения иск на първо място като частично недопустим за сумата от 50 лв., платена доброволно от ищеца. Счита, че искът е неоснователен, доколкото давностният срок не е изтекъл, като са извършвани действия, годни да прекъснат същия. Сочи, че давност не тече,

ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, а съдебният изпълнител бездейства. Поддържа, че перемпцията е без правно значение за давността. Моли съда да отхвърли иска. Претендира разноски. Пред съда процесуалният представител на страната поддържа отговора на исковата молба, претендира разноски и в условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на разноските на насрещната страна.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По делото са обявени за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че срещу че срещу ищеца е издаден изпълнителен лист от 10.08.2012г. по ч.гр.д. № 20139/2012г. по описа на СРС, 38 състав, въз основа на който е образувано изп. д. № 20158440403052 по описа на ЧСИ С.Я., за посочените в исковата молба суми и основания.

По делото е представено платежно нареждане от 28.02.2019 г., съгласно което ищцата е превела по сметка на ответника сумата в размер на 50 лв.

По делото е представен препис от изп. д. № ***** по описа на ЧСИ С.Я., от което се установява, че същото е било образувано с молба подадена от ответника на 02.09.2015 г., като с молбата на съдебният изпълнител на основание чл. 18, ал. 1 от ЗЧСИ му е възложено да проучи имуществото на длъжника. Към молбата за образуване е приложен изпълнителен лист от 10.08.2012г. по ч. гр. д. № 20139/2012г. по описа на СРС, 38 състав.

На 08.10.2015 г. е изпратено запорно съобщение до Държавен фонд „****“, с което е наложен запор върху всички вземанията на длъжника Ю. А. Г., произтичащи от договорни правоотношения. От представените доказателства се установява, че на 12.10.2015 г. /датата на получаване на запорното съобщение от третото задължено лице/ е наложен запори върху вземанията на длъжника към Държавен фонд „****“.

На 08.10.2015 г. е изпратено запорно съобщение до Агенция по вписванията, с което е наложен запор върху всички дружествени дялове от капитала на Фирма, които са собственост на длъжника Ю. А. Г.. От представените доказателства се установява, че запорното съобщение е било получено на 23.10.2015 г.

На 30.10.2015 г. с постановление е наложена възбрана върху недвижим имот собственост на Ю. А. Г., а именно 1/6 ид. ч. от застроен имот, находящ се в с. Клисуре, общ. Самоков с площ по скица 300 кв.м., идентичен с урегулиран парцел II-217- втори, отреден за част от имот планоснимачен номер двеста и седемнадесети, в квартал 29 от ЗРП на селото от 1983 г., ведно със застроената върху поземления имот масивна жилищна сграда с РЗП в размер на 90 кв. м. От извършените отбелязвания е видно, че възбраната е била вписана в Служба по вписванията – гр. Самоков на 20.11.2015 г.

Със запорно съобщение от 09.11.2015 г. изпратено до Фирма е наложен запор върху трудовото възнаграждение или всяко друго възнаграждение, което ще бъде изплащано на Ю. А. Г.. От представените доказателства се

установява, че запорното съобщение е било връчено на 24.11.2015 г.

На 11.11.2015 г. е изпратена покана за доброволно изпълнение до Ю. А. Г. в качеството ѝ на длъжник по изпълнителното дело.

С молба от 03.07.2019 г. подадена от вискателя Фирма по процесното изпълнително дело е поискано да се извърши справка за наличие на трудови договори, извършване на опис на движими вещи собственост на длъжницата, както и налагане на запови върху банковите сметки на длъжника по изпълнителното дело.

С молба от 09.11.2020 г. подадена от вискателя Фирма по процесното изпълнително дело е поискано да се извърши справка за наличие на трудови договори, извършване на опис на движими вещи собственост на длъжницата, както и налагане на запови върху банковите сметки на длъжника по изпълнителното дело.

Със запорно съобщение от 23.11.2020 г. изпратено до Фирма е наложен запов върху трудовото възнаграждение или всяко друго възнаграждение, което ще бъде изплащано на Ю. А. Г.. От представените доказателства се установява, че запорното съобщение е било връчено на 26.11.2020 г.

Други изпълнителни действия частният съдебен изпълнител не е извършвал.

При предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК в тежест на ищеца е да докаже, че след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, са настъпили факти (с оглед на наведените в исковата молба твърдения – изтекъл давностен срок), които водят до погасяване на установеното изпълняемо право на ответника. Предвид наведеното единствено основание за недължимост на сумата ответникът следва да установи настъпването на обстоятелства, обуславящи основание за спиране или прекъсване на погасителната давност по смисъла на чл. 115 и чл. 116 ЗЗД.

Настоящият съдебен състав счита, че при осъществяването на принудително изпълнение въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, какъвто е и настоящият случай, изпълняемото право е облечено в изпълнителна сила, която възниква в момента на изтичане на срока за възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК, в който случай съдът служебно издава изпълнителен лист. С влизането в сила на заповедта за изпълнение – чл. 416 ГПК, се получава ефект, аналогичен на силата на пресъдено нещо и длъжникът не може да релевира възраженията си срещу дълга по общия исков ред, извън случаите на чл. 424 ГПК и чл. 439 ГПК, тъй като същите са преклудирани, с което се получава ефект на окончателно разрешен правен спор за съществуване на вземането – арг. и от чл. 371 ГПК, поради което и намира приложение разпоредбата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД – срокът на новата давност е всякога пет години. Неподаването на възражение в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК може да се приравни по правни последици на признание на вземането от длъжника по чл. 116, б. „а“ ЗЗД – целта на регламентираното в действащия ГПК заповедно производство е да се установи дали претендираното вземане е спорно, а признанието на дълга може да бъде

изразено и с конклюдентни действия, доколкото същите манифестират в достатъчна степен волята на длъжника да потвърди съществуването на конкретен дълг към кредитора – виж например Решение № 100 от 20.06.2011 г. на ВКС по т. д. № 194/2010 г., II т. о., ТК, Решение № 131 от 23.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 5140/2015 г., IV т. о., ГК.

Според разпоредбата на чл. 116, б. „в“ ЗЗД, давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането. Съгласно задължителните за съдилищата разяснения, дадени в т. 10 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ВКС по тълк. дело № 2/2013 г., ОСГТК, прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ /независимо от това дали прилагането му е поискано от взыскателя или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане, съгласно чл. 18 ЗЧСИ, като примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността, в т. ч. насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещ, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащания от трети задължени лица. Взыскателят има задължение със свои действия да поддържа висиящността на изпълнителния процес, извършвайки изпълнителни действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, включително като иска повторение на неуспешните изпълнителни действия и прилагането на нови изпълнителни способности. В изпълнителния процес давността не спира, именно защото кредиторът може да избере дали да действа /да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен/, или да не действа /да не иска нови изпълнителни способности/. Когато взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК по право, без значение дали и кога съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение, тъй като актът има само декларативен, а не конститутивен характер. Поради това новата давност започва да тече не от датата на постановлението за прекратяване на изпълнителното производство, а от датата на предприемането от страна на взыскателя на последното по време валидно изпълнително действие.

В контекста на изложеното съдът приема, че с оглед нормата на чл. 117, ал. 2 ЗЗД, считано от датата влизането в сила на процесната заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 20139/2012г. по описа на СРС, 38 състав е започнала да тече нова петгодишна давност, която не е изтекла към момента на предприемането от страна на кредитора на действия за принудително изпълнение на вземанията по изпълнително дело № ***** по описа на ЧСИ С.Я., чрез подаване на молбата за образуване на изпълнителното дело – на 02.09.2015 г. В разглеждания случай от представения по делото препис на изпълнително дело № *****, се установява, че същото е било образувано въз основа на подадена молба на 02.09.2015 г. с приложен към нея - процесния изпълнителен лист. Съгласно мотивите към Тълкувателно решение

№ 2/26.06.2015г. по тълк.д. № 2/2013г. на ОСГТК на ВКС, не прекъсва давността образуването на изпълнителния процес, представляващо действието на съдебния изпълнител, който образува изпълнителното дело в качеството му на процесуален орган. Това обаче не важи за подаването на редовна молба за образуване на изпълнителното дело, а такава е и молбата, съдържаща овластяване по чл. 18 ЗЧСИ, която прекъсва давността. В настоящия случай в молбата по чл. 426 от ГПК съдържа изрично възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, поради което с нея може да се приеме, че е била прекъсната давността. Следващите изпълнителни действия, годни да прекъснат давността по отношение на Ю. А. Г. са заповест от 12.10.2015 г. /датата на получаване на заповестното съобщение/ върху вземанията, произтичащи от договорни правоотношения от Държавен фонд „****“, заповест от 23.10.2015 г. /датата на получаване на заповестното съобщение/ върху дружествени дялове от капитала на Фирма, налагане на възбрана върху недвижим имот от 20.11.2015 г. /датата на налагане възбраната/, заповест от 24.11.2015 г. /датата на получаване на заповестното съобщение/ върху трудовото възнаграждение или всяко друго възнаграждение от Фирма, молба от 03.07.2019 г. от вискателя Фирма съдържащо изрично искане за предприемане на изпълнителни действия, молба от 09.11.2020 г. от вискателя Фирма съдържащо изрично искане за предприемане на изпълнителни действия, заповест от 26.11.2020 г. /датата на получаване на заповестното съобщение/ върху трудовото възнаграждение от Фирма.

В случая настоящият състав намира, че между изпълнителните действия по изп. д. № **** по описа на ЧСИ С.Я., а именно в хипотезата на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, заповест върху вземания по договорни правоотношения, заповест върху дружествени дялове, налагането на възбрана върху недвижим имот, заповест върху трудовото възнаграждение, молби от вискателя за възлагане на изпълнителни действия, заповест върху трудовото възнаграждение не е изтекъл по отношение и ищцата петгодишната давност за погасяване на задълженията. Действително между изпълнителните действия по налагане на заповест от 24.11.2015 г. върху трудовото възнаграждение от Фирма и молба от 03.07.2019 г. от вискателя Фирма съдържащо изрично искане за предприемане на изпълнителни действия е изтекъл период по-голям от две години. В случая независимо от настъпилата перемпция по силата на закона, то доколкото по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело, във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде

квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела в този смисъл решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г. и решение № 93 от 17.05.2021 г. на ВКС по гр. д. № 2766/2020. Тъй като обаче това прекратяване е след приемане на ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК, то новата погасителна давност за вземането е започнала да тече от последното изпълнително действие. От 24.11.2015 г. е започнал да тече нов петгодишен давностен срок, които не е изтекъл към момента на предприемане на изпълнителни действия, годни да прекъснат давността, а именно подаване на молба от 03.07.2019 съдържащо изрично възлагане по чл. 18 ЗЧСИ. Също така с оглед изричното позоваване от страна на ответника в отговора на исковата молба следва да се посочи, че съгласно чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти /каквито са страните по делото/. Възобновяването на течението на спрените срокове е извършено с § 13 от ПЗР на Закона за изменение и допълнение на Закона за здравето /ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г./, според който сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в „Държавен вестник“. Законът е обнародван на 13.05.2020 г., поради което течението на давностният срок е възобновено на 21.05.2020 г. Следователно процесният давностен срок е бил спрян за период от 2 месеца и 7 дни за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. включително.

С оглед на гореизложеното съвкупната преценка на доказателствата води до извод, че до края на устните състезания пред настоящия състав по отношение на вземането на ответника спрямо ищеца не е изтекла петгодишната давност за погасяване на задълженията, поради което предявения иск следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

За пълното следва да бъде посочено, че релевантно обстоятелство се явява и доколко претенцията е допустима. По делото е представено платежно нареждане от 28.02.2019 г., съгласно което ищцата е превела по сметка на ответника сумата в размер на 50 лв. В същото време с оглед на събраните доказателства това плащане по никакъв начин не се установява да е във връзка с дължимите суми по процесния изпълнителен лист, поради което не може да се приеме, че са погасени вземания предмет на настоящото производство.

С оглед на неоснователността на предявения иск претенцията на ищеца за присъждане на сторените по делото разноски следва да бъде оставена без уважение. При този изход на спора на основание чл. 78, ал. 3 във вр. ал. 8 от ГПК ответникът има право на разноски в размер на сумата от 100 лв.,

представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, Софийски районен съд,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Ю. А. Г., ЕГН ***** със съдебен адрес /административен адрес/, партер, чрез адв. К. С. срещу Фирма, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, иск с правна квалификация чл. 439 от ГПК за признаване за установено, че Ю. А. Г. не дължи на Фирма сумата от 373.11 лв., представляваща главница по сключен договор за заем, сумата от 71.89 лв., представляваща договорна лихва за периода 18.06.2010 г. – 20.08.2010 г., сумата от 65.78 лв., представляваща мораторна лихва за периода 09.07.2010 г.-28.03.2012 г., както и сумата от 125 лв. - присъдени разноси, за които суми е издаден изпълнителен лист от 10.08.2012 г. по ч.гр.д. № 20139/2012г. по описа на СРС, 38 състав, поради погасяването им по давност.

ОСЪЖДА Ю. А. Г., ЕГН ***** със съдебен адрес /административен адрес/, партер, чрез адв. К. С., да заплатят на Фирма, ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /административен адрес/, на основание чл. 78, ал. 3 във вр. с ал. 8 от ГПК сумата от 100 лв., разноси в производството.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____